

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

6 francs per jaar.
Een blad afzonderlijk 15 centimes.
De abonnementen zijn vooraf betaaldbaar.
Aankondigingen 15 centimes per drukregel.
Reclamen, wisselen en andere artikelen voortaan of midden in het blad 1 fr. den drukregel.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De Postrijder verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.

TONGEREN, DEN 7 APRIL.

Van alles wat.

Paascheiers schenken, is eene oudkristelijke gewoonte, waaraan veel menschen nog houden en die ook door ons beninnelijk ministerie niet verwaarloosd wordt.

Wij wisten sedert lang dat het gouvernement een ei op had, en sommige gazetten wisten te zeggen dat het reeds geleegd was en door den officieelen schoolwinkel niet zorg werd uitgebreid.

Wat ei was het budget van 1884 dat rondgeleed is in de Kamers, juist den dag dat de Paaschvakantie aanbak.

Het bevat een tekort van 26 miljoen 115 duizend 551 fr.!

Nogmaals 2 miljoen 481 duizend 797 fr. meer dan in 1885.

Geziet dat het sparen helpt! De afschaffing van die honderde treins en van al die kleine ambtenaars, de staking der openbare werken, het zegelrecht op de kleinste papierken in de winkels, — al die plagerijen en die geldafpersingen dienen maar om het tekort te vermeerderen.

Maar ook, het belang van den politieken winkel is eene maand zonder bodem.

Na het eerste jaar van liberaal bestuur was er 12 miljoen te kort. Er werden voor 20 miljoen belastingen geleegd. Er werd veel geschreeuwd: maar betalen moest men! Het zou maar voor eene keer zijn en de schuld werd op Malou geworpen.

De kiezingen waren ophanen en onafhanke-lijke manen verwilligen de kiezers dat er tekort in de kas was. De liberalen loechenden: minister Rubin en zijne kollega's zonden aan de kiezers een omzendbrief om het af te stijpen.

De kiezingen waren voorbij: de kat kwam uit de mouw: er waren 24 miljoen deficit in de kas.

Oh! het ging weer! maar voor eens zijn. De ijverige wegen hadden hijsken geen geld opgebracht! Er mankeerden geen 24 miljoen alle jaren: het waren 24 miljoen, eens te betalen.

Nieuwe ministerieele logen.
Daar verschijnt het budget voor 1884: het komt 26 miljoen tekort.

Toekomende jaar zal het 28 miljoen zijn. En zoo voort!

Ziehier in welke positie de belastingsschuldigen nu zijn:

Te kort in 1882 - - - 20,977,480
1885 - - - 25,651,554
1884 - - - 26,125,381

Dat maakt te zamen 70 miljoen 752 duizend fr. die de kontribubelen aan nieuwe belastingen zullen moeten betalen, voor het einde van toekomstige jaar.

Op tien Belgen is er een die lasten betaalt: dat maakt 140 fr. voor iedereen lastenbetaler, als men het land niet dieper in schulden wil steken door geldleeningen!

Verstaat ge nu, kiezers, hoe het ministerie het land ten onder brengt? Al dat geld moet voortkomen van de nijverheid, den handel, den landbouw, die nu reeds gegronde klachten doen hooren. De konkurrencie tegen den vreemde wordt er onmogelijk door: de daghuur der werklieden vermindert naarmate de prijzen van de huishuur en de levensbehoeften verhoogen. De ontevredenheid der lagere klassen wordt door de socialistien geexploiteerd en dreigende wolken komen op, die vroeg of laat moeten uitbarsten.

Zoo gelijkt ons landeken aan eene kaars die langs de twee einden brandt... ter ere van den politieken winkel!

Men leest in de *Independance Belge*:
« Men verzekert ons dat de minister van Open-

baar onderwijs in den loop van dezen zittend een krediet van twintig miljoen zal aanvragen, om athenees en middelbare scholen op den buiten te bouwen »

Al scholen waar meer professoren dan leerlingen zullen zijn!

De besparingen door het gouvernement gedaan misnoegen iedereen. Te Gert heeft eene talrijke vergadering van handelaars en belanghebbersden plaats gehad en eene zeer heftige protestatie is er gestemd tegen den minister van openbare werken die meent dat zijn ambt alleenlijk bestaat in het ontrodderen van den dienst der spoorwegen.

Zelfs de *Journal de Gand* kan zijne kwade hum niet bedwingen. In het nummer van zondag laatst zegde hij:

« Om eenige onkosten te sparen, helet men de menschen van te reizen; men maakt het verkeer moeilijker, men misnoegt iedereen en ten slotte verliest men er bij.

« Zekerlijk zijn er besparingen te doen, maar dat men ze eerst en voorafdoop de pennelekterij door de afschaffing van allerlei kommissien, op het getal en de hoogte bezoldiging van zekere hooge koppen die des te meer betaald zijn, daar zij minder werken.

« Maar de harelwachters door vrouwen vervangen en hen met een talrijk huizegen op straat zetten om eenige stuivers op hun magen loon te winnen, dat schijnt ons weinig waardig van een gouvernement.

De *Journal de Gand* heeft gelijk. Maar wie is 't die dat doet? Zijn het de katholieken? Neen: het zijn de liberalen, zij die Belgie gingen reddend en in een hilslekland herscheppen.

Onder het katholieke ministerie telde het hooger bestuur der posten slechts vijf ambtenaars: de liberalen hebben er nog zeven bij genoemd om die vijf kontroleeren te kontroleeren! In de werkhuizen der ijzerwegen zijn meer toezieners dan werklieden gelijk de heer Jottrand gezegd heeft. Het zijn de liberalen die ze benoemd hebben.

En waartoe dient die kommissie van acht advokaten die de veranderingen bestudeert aan de exploitatie der spoorwegen toe te brengen? En die andere kommissie van advokaten gelast met het toezicht der openbare werken? En die beruchte kommissie van schoolenkwest, die betaald wordt om niets te doen.

« Zijn de liberalen die ze ingesteld hebben, om hunne vrienden, hunne ondersteuners, hunne gelschietiers, de zoons en kozijs van invloedrijke partijmannen te laten geld scheeren op den rug der kontribubelen.

Het tekort is zoo aanzienlijk, dat de ministers niet weten hoe voort te doen, in afwachting dat het geld der loopende en der nieuwe belastingen inkomde. Al de ontvangers hebben hevel gekregen zoo spoedig en zoo veel mogelijk geld in te zenden; vandaar die menigvuldige verzeitingen en onkostbriefjes die rondgezonden worden.

Dat alles is ontoereikend en de gladbladen kondigen aan dat het gouvernement eenleening van 100 miljoen zal aangaan.

Geld leenen is nog het ergst van al, want het komt in als gevonden en is diensvolgens gemakkelijker verteerd.

Maar het belast de toekomst met eene eeuwigdurende rente. De honderd miljoen, die het ministerie nu weder voor zijne politieke scholen gaat leenen, zal eene nieuwe, jaarlijkse vermeerdering van belastingen van 4 miljoen noodzakelijk maken, belastingen die geen bestuur hoe spaarzaam ook, later zal kunnen afschaffen.

Het deficit zal dus met eens van 26 op 60 miljoen komen.

En wat al geld heeft dit ministerie reeds geleend! In het jaar 1882 alleen heeft het 146

miljoen, 50 duizend en 600 fr. geleend, en het komt 24 miljoen te kort!

De schuld van Belgie beliep in 1879 maar 1,027,487,848, in 1885 reeds 4,389,459,748: dus eene vermeerdering van 361,952,100.

Bijkans 262 miljoen.

En men gaat er nog honderd miljoen bijvoegen, zonder de schuldtaxen te rekenen waarmee, onder den naam van schatkistbons, de kreaniers van 't gouvernement betaald worden!

Hoe onbeschaamd de ministerieelen durven liegen, is nu aan iedereen overvloedig geldeken. Een hunner logens is bijzonder hatelijk.

Zij beweerden dat het deficit in de schatkist niet veroorzaakt is door hun nen schoolwinkel en steken de schuld op de ijzerwegen.

Ehwell, in 1882 hebben de spoorwegen weeten 3 miljoen, 829 duizend, 617 frank en 14 centiemen meer opgebracht dan het jaar te voren.

De ministerieelen weten dus wel dat hun spel van ledige scholen, misdoende meesters en meesteressen met valsche haren, gedekteerde inspecteurs, verbetaalde politieke vriendkens, enz., eene denigterij is. Zij schamen zich er over en om niet te bekennen dat het de genzen scholen zijn die het land en de gemeente ruimeeren verpen zij de schuld van het deficit op eenen der grootste bronnen van het welvaart, de ijzeren wegen.

Het genzenstuk, waarmede zij zoo lang geschermd en gedruigd hebben is volbracht.

Meer dan vier honderd onderpastors zijn in ons land gebroedroofd!

De genzen gelooft aan den kwaaden hond die in den stok ligt, waarmede hij geslagen wordt.

In hunne razenrij over de nederlaag die zij in de schoolkwestie hebben geleden, vinden zij niets anders te doen dan meer dan vier honderd arme priesters niet te hongeren, om hun te straffen over den tegenstand dien zij bij het volk ontmoeten in het bevolken hunner scholen zonder god.

Het zijn de priesters niet die uwe scholen ledig laten. Neen, het volk wil uwe scholen niet.

Gaat maar voort in uw hatelijk werk, put het land maar uit met uwe schoolverkwistingen.

Gij hebt honderde schoolpaleizen in het land gebouwd. Gaat voort in uw hatelijk werk. Bouwt er duizende. Niets goet. Het volk wil uwe scholen zonder god niet.

Berooft niet enkel vier honderd priesters van hun brood, honger te ze allen uit. Uwe scholen zullen toch ledig blijven.

Gij werpt miljoenen en miljoenen weg in uwen dwaazen oorlog tegen onze scholen; aan onderwijzers der hoofdstad worden traktementen gegeven, die voor sommigen tot 10,000, tot 11,000, ja tot 14,000 fr. 's jaars stijgen en gij ontveemdt den armen priester een traktementje van 400 tot 600 fr. 's jaars. En gij vrijt bijmoedig in uwe handen, gelijk een kwajongen die eene guttenstreek uitgevoerd heeft.

Bismark heeft in Pruisen den oorlog tegen den katholieken godsdienst ondernomen. Hij heeft jaren en jaren gestreden. Hij die Oostenrijk en Frankrijk overwonnen vernederd heeft, hij heeft eindelijk moeten bekennen dat hij overwonnen is geworden door het katholieke princip. Hij is gedwongen geworden zijne vervolgingen te staken, en op den ingeslagen weg terug te keeren. Hij gaat terug, traag en met tegenzin, maar hij gaat van dag tot dag achteruit.

En wat de groote Bismark in het protestantsche Pruisen niet kan tot stand brengen, dat wilt gij, kleine geusken, in ons katholiek Belgie werken!

Bevel geven de gevangenen naar de stadsgevangenis te brengen.

Er was gezegd, dat geen der personen die met gezag in de stad Rouaan waren bekleed, zich dien nacht ter ruste zou begeven.

De dageraad verscheen weldra aan den hemel; de klokken der kerken riepen de geloovigen op, om de vroegmissen bij te wonen; de winkels werden langzamerhand geopend; de levendigheid in de stad begon weer te ontwakken; de gebeurtenissen van den vorigen nacht gaven aan de vrouwen overvloedig stof om elkander veel te vertellen en vele vragen te doen.

De lucht was weer opgehelderd. De gedachte dat de jonge hertog op wonderbare wijze aan zulk een groot gevaar was ontsnapt, werkte algemeene vreugde.

« De kleine Jan » werd een zeer belangrijk persoon; de herbergheeder van de *Gekroonde Pint* zag zijne herberg op last van het opperge-rechtshof sluiten; hij begreep nu, dat hij niet wijs had gehandeld door aan Goudkeel en zijne meegelieven zijne zaal af te staan, en hij begreep ook, dat het gevaarlijk is een kleinen jongen in het gezelschap van zulke landieten toe te laten, dewijl « kleine Jan » na lang genoeg door hem geslagen en uitgehongerd te zijn geweest, er niet tegen op gezien had, om zelfs met levensgevaar, de redding van den hertog te beproeven en aldus een goed werk te verrichten.

Er heerschte groote levendigheid in de stad Rouaan gedurende meerdere dagen. De voornaamsten onder de edellieden gingen den nieuwen hertog geluk wenschen; de monniken der abdij herstelden de schade, die door de roovers van hunne kapel was toegebracht, en zij dankten God, dat Hij niet verschrikkelijker zaken had toegelaten.

« Er was gezegd, dat geen der personen die met gezag in de stad Rouaan waren bekleed, zich dien nacht ter ruste zou begeven.

De dageraad verscheen weldra aan den hemel; de klokken der kerken riepen de geloovigen op, om de vroegmissen bij te wonen; de winkels werden langzamerhand geopend; de levendigheid in de stad begon weer te ontwakken; de gebeurtenissen van den vorigen nacht gaven aan de vrouwen overvloedig stof om elkander veel te vertellen en vele vragen te doen.

De lucht was weer opgehelderd. De gedachte dat de jonge hertog op wonderbare wijze aan zulk een groot gevaar was ontsnapt, werkte algemeene vreugde.

« De kleine Jan » werd een zeer belangrijk persoon; de herbergheeder van de *Gekroonde Pint* zag zijne herberg op last van het opperge-rechtshof sluiten; hij begreep nu, dat hij niet wijs had gehandeld door aan Goudkeel en zijne meegelieven zijne zaal af te staan, en hij begreep ook, dat het gevaarlijk is een kleinen jongen in het gezelschap van zulke landieten toe te laten, dewijl « kleine Jan » na lang genoeg door hem geslagen en uitgehongerd te zijn geweest, er niet tegen op gezien had, om zelfs met levensgevaar, de redding van den hertog te beproeven en aldus een goed werk te verrichten.

Er heerschte groote levendigheid in de stad Rouaan gedurende meerdere dagen. De voornaamsten onder de edellieden gingen den nieuwen hertog geluk wenschen; de monniken der abdij herstelden de schade, die door de roovers van hunne kapel was toegebracht, en zij dankten God, dat Hij niet verschrikkelijker zaken had toegelaten.

« Er was gezegd, dat geen der personen die met gezag in de stad Rouaan waren bekleed, zich dien nacht ter ruste zou begeven.

De dageraad verscheen weldra aan den hemel; de klokken der kerken riepen de geloovigen op, om de vroegmissen bij te wonen; de winkels werden langzamerhand geopend; de levendigheid in de stad begon weer te ontwakken; de gebeurtenissen van den vorigen nacht gaven aan de vrouwen overvloedig stof om elkander veel te vertellen en vele vragen te doen.

De lucht was weer opgehelderd. De gedachte dat de jonge hertog op wonderbare wijze aan zulk een groot gevaar was ontsnapt, werkte algemeene vreugde.

« De kleine Jan » werd een zeer belangrijk persoon; de herbergheeder van de *Gekroonde Pint* zag zijne herberg op last van het opperge-rechtshof sluiten; hij begreep nu, dat hij niet wijs had gehandeld door aan Goudkeel en zijne meegelieven zijne zaal af te staan, en hij begreep ook, dat het gevaarlijk is een kleinen jongen in het gezelschap van zulke landieten toe te laten, dewijl « kleine Jan » na lang genoeg door hem geslagen en uitgehongerd te zijn geweest, er niet tegen op gezien had, om zelfs met levensgevaar, de redding van den hertog te beproeven en aldus een goed werk te verrichten.

Er heerschte groote levendigheid in de stad Rouaan gedurende meerdere dagen. De voornaamsten onder de edellieden gingen den nieuwen hertog geluk wenschen; de monniken der abdij herstelden de schade, die door de roovers van hunne kapel was toegebracht, en zij dankten God, dat Hij niet verschrikkelijker zaken had toegelaten.

Nu dat gij kwaad zijt is te begrijpen, want gij zijt geslagen door onze scholen en geslagen om nooit meer op te staan.

Het parlijksch verslag over de beweging onze scholen is verschenen en het verpleert u.

Wij tellen in onze scholen eene bevolking van zes honderd duizend leerlingen. In ons land zijn er acht honderd duizend kinderen in schoolonderdom, ruwast als al die kinderen tot een toe naar school gaan, gij er nog maar twee honderd duizend behalen kunt, dat is juist het derde part van de onze.

Gij vertoert met de groote kas 25 miljoen 's jaars, zonder de toelagen van provincien en gemeenten. Uwe scholen kosten aan onze ongelukkige bevolking bij de honderd miljoen spaars, en wij moeten om te schoolingaven cent voor cent bijeen te behalen, en toch wordt gij op een eilendige wijze geklept.

En uits de bezorgde geestelijken den zondendijk, zij moet loosten, zij moet niet zinghoerd worden. Gaat voort, nu uw hatelijk werk. Heengaat gansch onze geestelikhed uit en zij zult in eenen moddele los beviden tegen het groote godsdienstig princip dat onze bevolking beoelt.

Hoch gij zult niet voortgaan, want de ternzwerking begint reeds in uw eigen kamp. Wagener heeft in u volke kamer gezegd dat het godsdienstig onderwijs in uwe notmaals heden moest terug ingevoerd worden, en Wagener is de eerste die beste met Wagener is hooger naar bij de Universiteit van Gent. Hij is jaren lang scholpene van het lager onderwijs in Gent geweest, en daar bij is Wagener geus in de ziel, en nu trefmen spant hij met de katholieken samen om uwe geuzenpolitik en uw goddeloos onderwijs te versoen deelen.

Uwe eigen vrienden versoordeelen u reeds, en gij denkt in uwe verantwoordeliken slag af te wenden met eenige honderde arme priesters te broodtrooven.

« Er was gezegd, dat geen der personen die met gezag in de stad Rouaan waren bekleed, zich dien nacht ter ruste zou begeven.

De dageraad verscheen weldra aan den hemel; de klokken der kerken riepen de geloovigen op, om de vroegmissen bij te wonen; de winkels werden langzamerhand geopend; de levendigheid in de stad begon weer te ontwakken; de gebeurtenissen van den vorigen nacht gaven aan de vrouwen overvloedig stof om elkander veel te vertellen en vele vragen te doen.

De lucht was weer opgehelderd. De gedachte dat de jonge hertog op wonderbare wijze aan zulk een groot gevaar was ontsnapt, werkte algemeene vreugde.

« De kleine Jan » werd een zeer belangrijk persoon; de herbergheeder van de *Gekroonde Pint* zag zijne herberg op last van het opperge-rechtshof sluiten; hij begreep nu, dat hij niet wijs had gehandeld door aan Goudkeel en zijne meegelieven zijne zaal af te staan, en hij begreep ook, dat het gevaarlijk is een kleinen jongen in het gezelschap van zulke landieten toe te laten, dewijl « kleine Jan » na lang genoeg door hem geslagen en uitgehongerd te zijn geweest, er niet tegen op gezien had, om zelfs met levensgevaar, de redding van den hertog te beproeven en aldus een goed werk te verrichten.

Er heerschte groote levendigheid in de stad Rouaan gedurende meerdere dagen. De voornaamsten onder de edellieden gingen den nieuwen hertog geluk wenschen; de monniken der abdij herstelden de schade, die door de roovers van hunne kapel was toegebracht, en zij dankten God, dat Hij niet verschrikkelijker zaken had toegelaten.

« Er was gezegd, dat geen der personen die met gezag in de stad Rouaan waren bekleed, zich dien nacht ter ruste zou begeven.

De dageraad verscheen weldra aan den hemel; de klokken der kerken riepen de geloovigen op, om de vroegmissen bij te wonen; de winkels werden langzamerhand geopend; de levendigheid in de stad begon weer te ontwakken; de gebeurtenissen van den vorigen nacht gaven aan de vrouwen overvloedig stof om elkander veel te vertellen en vele vragen te doen.

De lucht was weer opgehelderd. De gedachte dat de jonge hertog op wonderbare wijze aan zulk een groot gevaar was ontsnapt, werkte algemeene vreugde.

« De kleine Jan » werd een zeer belangrijk persoon; de herbergheeder van de *Gekroonde Pint* zag zijne herberg op last van het opperge-rechtshof sluiten; hij begreep nu, dat hij niet wijs had gehandeld door aan Goudkeel en zijne meegelieven zijne zaal af te staan, en hij begreep ook, dat het gevaarlijk is een kleinen jongen in het gezelschap van zulke landieten toe te laten, dewijl « kleine Jan » na lang genoeg door hem geslagen en uitgehongerd te zijn geweest, er niet tegen op gezien had, om zelfs met levensgevaar, de redding van den hertog te beproeven en aldus een goed werk te verrichten.

Er heerschte groote levendigheid in de stad Rouaan gedurende meerdere dagen. De voornaamsten onder de edellieden gingen den nieuwen hertog geluk wenschen; de monniken der abdij herstelden de schade, die door de roovers van hunne kapel was toegebracht, en zij dankten God, dat Hij niet verschrikkelijker zaken had toegelaten.

« Er was gezegd, dat geen der personen die met gezag in de stad Rouaan waren bekleed, zich dien nacht ter ruste zou begeven.

De dageraad verscheen weldra aan den hemel; de klokken der kerken riepen de geloovigen op, om de vroegmissen bij te wonen; de winkels werden langzamerhand geopend; de levendigheid in de stad begon weer te ontwakken; de gebeurtenissen van den vorigen nacht gaven aan de vrouwen overvloedig stof om elkander veel te vertellen en vele vragen te doen.

De lucht was weer opgehelderd. De gedachte dat de jonge hertog op wonderbare wijze aan zulk een groot gevaar was ontsnapt, werkte algemeene vreugde.

« De kleine Jan » werd een zeer belangrijk persoon; de herbergheeder van de *Gekroonde Pint* zag zijne herberg op last van het opperge-rechtshof sluiten; hij begreep nu, dat hij niet wijs had gehandeld door aan Goudkeel en zijne meegelieven zijne zaal af te staan, en hij begreep ook, dat het gevaarlijk is een kleinen jongen in het gezelschap van zulke landieten toe te laten, dewijl « kleine Jan » na lang genoeg door hem geslagen en uitgehongerd te zijn geweest, er niet tegen op gezien had, om zelfs met levensgevaar, de redding van den hertog te beproeven en aldus een goed werk te verrichten.

Er heerschte groote levendigheid in de stad Rouaan gedurende meerdere dagen. De voornaamsten onder de edellieden gingen den nieuwen hertog geluk wenschen; de monniken der abdij herstelden de schade, die door de roovers van hunne kapel was toegebracht, en zij dankten God, dat Hij niet verschrikkelijker zaken had toegelaten.

« Er was gezegd, dat geen der personen die met gezag in de stad Rouaan waren bekleed, zich dien nacht ter ruste zou begeven.

De dageraad verscheen weldra aan den hemel; de klokken der kerken riepen de geloovigen op, om de vroegmissen bij te wonen; de winkels werden langzamerhand geopend; de levendigheid in de stad begon weer te ontwakken; de gebeurtenissen van den vorigen nacht gaven aan de vrouwen overvloedig stof om elkander veel te vertellen en vele vragen te doen.

De lucht was weer opgehelderd. De gedachte dat de jonge hertog op wonderbare wijze aan zulk een groot gevaar was ontsnapt, werkte algemeene vreugde.

« De kleine Jan » werd een zeer belangrijk persoon; de herbergheeder van de *Gekroonde Pint* zag zijne herberg op last van het opperge-rechtshof sluiten; hij begreep nu, dat hij niet wijs had gehandeld door aan Goudkeel en zijne meegelieven zijne zaal af te staan, en hij begreep ook, dat het gevaarlijk is een kleinen jongen in het gezelschap van zulke landieten toe te laten, dewijl « kleine Jan » na lang genoeg door hem geslagen en uitgehongerd te zijn geweest, er niet tegen op gezien had, om zelfs met levensgevaar, de redding van den hertog te beproeven en aldus een goed werk te verrichten.

Er heerschte groote levendigheid in de stad Rouaan gedurende meerdere dagen. De voornaamsten onder de edellieden gingen den nieuwen hertog geluk wenschen; de monniken der abdij herstelden de schade, die door de roovers van hunne kapel was toegebracht, en zij dankten God, dat Hij niet verschrikkelijker zaken had toegelaten.

« Er was gezegd, dat geen der personen die met gezag in de stad Rouaan waren bekleed, zich dien nacht ter ruste zou begeven.

De dageraad verscheen weldra aan den hemel; de klokken der kerken riepen de geloovigen op, om de vroegmissen bij te wonen; de winkels werden langzamerhand geopend; de levendigheid in de stad begon weer te ontwakken; de gebeurtenissen van den vorigen nacht gaven aan de vrouwen overvloedig stof om elkander veel te vertellen en vele vragen te doen.

De lucht was weer opgehelderd. De gedachte dat de jonge hertog op wonderbare wijze aan zulk een groot gevaar was ontsnapt, werkte algemeene vreugde.

« De kleine Jan » werd een zeer belangrijk persoon; de herbergheeder van de *Gekroonde Pint* zag zijne herberg op last van het opperge-rechtshof sluiten; hij begreep nu, dat hij niet wijs had gehandeld door aan Goudkeel en zijne meegelieven zijne zaal af te staan, en hij begreep ook, dat het gevaarlijk is een kleinen jongen in het gezelschap van zulke landieten toe te laten, dewijl « kleine Jan » na lang genoeg door hem geslagen en uitgehongerd te zijn geweest, er niet tegen op gezien had, om zelfs met levensgevaar, de redding van den hertog te beproeven en aldus een goed werk te verrichten.

Er heerschte groote levendigheid in de stad Rouaan gedurende meerdere dagen. De voornaamsten onder de edellieden gingen den nieuwen hertog geluk wenschen; de monniken der abdij herstelden de schade, die door de roovers van hunne kapel was toegebracht, en zij dankten God, dat Hij niet verschrikkelijker zaken had toegelaten.

« Er was gezegd, dat geen der personen die met gezag in de stad Rouaan waren bekleed, zich dien nacht ter ruste zou begeven.

De dageraad verscheen weldra aan den hemel; de klokken der kerken riepen de geloovigen op, om de vroegmissen bij te wonen; de winkels werden langzamerhand geopend; de levendigheid in de stad begon weer te ontwakken; de gebeurtenissen van den vorigen nacht gaven aan de vrouwen overvloedig stof om elkander veel te vertellen en vele vragen te doen.

De lucht was weer opgehelderd. De gedachte dat de jonge hertog op wonderbare wijze aan zulk een groot gevaar was ontsnapt, werkte algemeene vreugde.

« De kleine Jan » werd een zeer belangrijk persoon; de herbergheeder van de *Gekroonde Pint* zag zijne herberg op last van het opperge-rechtshof sluiten; hij begreep nu, dat hij niet wijs had gehandeld door aan Goudkeel en zijne meegelieven zijne zaal af te staan, en hij begreep ook, dat het gevaarlijk is een kleinen jongen in het gezelschap van zulke landieten toe te laten, dewijl « kleine Jan » na lang genoeg door hem geslagen en uitgehongerd te zijn geweest, er niet tegen op gezien had, om zelfs met levensgevaar, de redding van den hertog te beproeven en aldus een goed werk te verrichten.

Dit meespje werd uit dit gesticht gezonden omdat zij meer dan licht van zeden was.

Zij begat zich naar Ghent, bij hare tante. Hier ook liet haar gedrag te wenschen. Zieher de schriftelijke verklaring, die de tante over hare stichtelijke nicht voldeende.

Het slecht gedrag nimmer ncht vromen behoudde, heb ik haar aan de deur gezet, in de eerste dag in der maand Augustus, en sedert dien hecht zij bij de soldaten van het 4. regiment verbleven.

De gendarmerie heeft de inlichtingen volldigd. Het is bewezen, zoo lezen wij in haar verslag, dat het meespje Thuvnot, sedert de eerste dagen der maand augustus 1882 tot in het begin van October geen vaste woonst heeft gehad, en ziedien tijd dat zij te Montargis heeft verhooven, zich schandelijk gedragen heeft.

Wij Thuvnot kwam naar Parijs, men nam haar aan als wereldlijke zekendekster in het gasthuis de *Pite* daarin in het *Hôtel Dieu*, dat zij verliet ten gevolge van het feit, waaraan zij voor de rechtbank verschoon. Hier ook liet haar gedrag te wenschen. Het meespje Thuvnot, zonschijft de kommissaris, was in en vermaakte zich met de deinstukleiden. Zij ging alle avonden uit om den heeling van dokter Fourmeville te volgen, en kwam eerst ten 10 ure thuis.

Op zekeren dag, vond een andere zekendekster, Marthe, haar koffers opengebrooken en haar geld, 290 franken verdwenen. Zij herinnert de zich dat zij kort te voren een ring had verloren, dien zij later teruggevonden had, aan den singer van mep Thuvnot. Zij wille weer vermoeden op tegen deze laatste zekende ene klecht in Inter. Thuvnot werd aangehouden en boechende den diefstal bezaat zij geongeld, en den dag daarna, kecht zij op een goddeloos huwelijk met vesting, een salpene klecht en een konstaip met gatsgeest.

Nietgeestdaas hare legeroestalling werd zij voor de kortkruimede rechtbank verzoonden: deze vond den dienst te niet geeng bevoezen, en sprak haar vrij. Ze de maad nu weer in Eyverwylidit gasthuis worden aangekomen? Zou ons niet verzoonden?